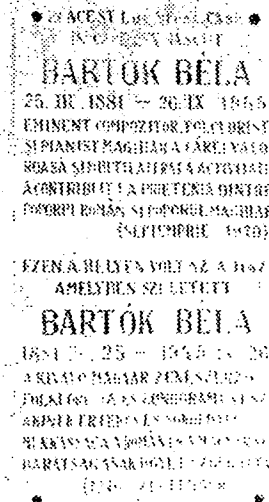

*a bimbózó tavaszban, Enyedről kijövén,
Miriszlón átmenvén, Vincet közelítvén?*

Mint harmadfű csikó beleszagoltál
a nyers tavaszi szélbe,
de pörzsszagot hozott még az a szél:
és álmodtál mégis dús búzavetésről,
falvakról, hol nem barom, de ember lesz a jobbágy,
álmodtál városról, hol friss ipusztériákat
tanulhat, s űzhet ki annak módját érti,
álmodtál iskolát, a hollandusokkal vetélkedőket,
mert hit s tudomány nélkül meg nem él az ország,
kimivelt emberfő lehet csak tartós fundamentuma,
álmodtál emberré emelt szolgáló-népet,
melynek kebelében ennen nyelvén s szokásaival
dicsérhesse mindenik az életet s istent,
ha már együtt szenvedni rendelte őket a sors,
ki-ki a maga nyelvével s hitével éljen,
mert é tündérország bizony sokszínű szivárvány,
és szeretni kéne néki minden színeit,
mert erős talpköve lehet egyszer Transzilvániának
a megértés s figyelmes türelem...

BARTÓK-EMLÉKTÁBLA NAGYSZENTMIKLÓSON